

Pál – A megtapasztalt reménység

A reményesség lehet szűz, de lehet valóságig is

Hazaérve egy hosszú, munkában töltött nap után, azt a hírt kaptam, hogy Susan meghalt. Nagyon fiatal volt, és a hírt váratlanul ért. Az ügyeletes nővér elmondta, hogy minden lezajlott, mielőtt még elérhetek volna engem. - Látnod kellett volna, milyen boldognak tűnt! Soha nem láttunk még ilyet, hogy egy haldokló ennyit mosolyogjon!

Nővérny

pillanat alatt lejutottak bennem az elmúlt hat évtized eseményei. Susan erős volt, mégis a rák rövid idő alatt egész szervezetben elterjedt. Mivel szakképzett nő volt, tudta, hogy rosszak a kilátásai. Mégis tudatosan Istenbe helyezte a bizalmát, és kész volt elfogadni az Őrre vonatkozó tervet. Olajjal megkenés, sok lelkipásztori beszélgetés és telefonos lelkigondozás töltötte ki élete utolsó heteit. Hála az Istennek, teljesen nyilvánvaló volt, hogy nem engedi a betegségek, hogy legyőzzék, éppen ellenkezőleg. Susan egyre szilárdabban hitt a feltámadás reményében; semmi sem vigasztalta őt ennél jobban. Reménytelen állapotban ő lett a remény ötvéze. Hála az Istennek, bizonyította, hogyan erősít meg bennünket Isten kegyelme és szeretete. Isten békessége lakozott benne, amely mindenkinek rendelkezésére áll, aki elmerül az Ő kegyelmében - hiszen Krisztus által ez tesz bennünket igazzá Isten előtt. Susan számára Isten ágrétei abszolút bizonyosságot jelentettek.

Á

Egy esettanulmány a reményességéről

Pál apostol

nagyon jól megfogalmazta, mit tapasztalnak meg a keresztyének ebben a bűnnel teli, haláltól sötét világban: "De nemcsak ezzel, hanem még szenvedéseinkkel is dicsekszünk, mert tudjuk, hogy a szenvedésből teljes fakad, a teljesrelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből reményesség. A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajánlott Szentlélekkel kiírta szavainkba az Isten szeretete" (Róm 5:3-5; Szt. István Társlat ford.).

Aki ilyen

kijelentést tesz, annak bizonyára voltak tapasztalatai ezen a téren. Saul, ez a hittel teljes férfi "ézigaz" öleletet adott, keményen munkálkodott azért, hogy megálljon Isten előtt. Ezt mondta magáról: "É...zsidókból valóság zsidó, társam tekintetében farizeus, buzgóság tekintetében az egyházat áldozó, a társam tekintetében igazzá tekintetében feddhetetlen voltam" (Fil 3:5-6).

A damaszkuszi

évtelen azonban tárt valami, amivel élete teljes fordulatot vett: Saul találatos zussal. Az Isten Fát a vezető dicsőség megvakította őt. értelmét

viszont olyan fűnyessűg Ős viláigossáig írasztotta el, hogy ennek kűvetkeztűben rűbredit, mennyire fontos elkűteleznie magűt Jűzus Krisztus mellett. Rűjűtt arra, hogy csak Krisztus tudja megszabadű-tani őt a bűn terhűtől; csak Krisztus tudja megűű-tani Őletűt, Ős csak Ő tud neki Őj cűlokat adni ebben a fűldi Őletben. Kűtsűgbeesűs tűltűtte el, amint arra gondolt, mit tett Krisztus kűvetűi ellen; de a reműny is felűledt benne, amikor a megfeszű-tetre gondolt, aki feltűmadt a halűbű, Ős az Őrűk Őlet reműnysűgűt adta neki. Attű kezdve nem akart műsrű tudni, Őz...mint a Jűzus Krisztusrű, műgpedig mint megfeszű-tetrű" (1Kor 2:2).

A damaszkuszi

űton Saul Pűllű vűltozott; Őj teremtűssű lett. Felfedezte az evangűliumot, miszerint Krisztus műr biztosű-totta szűműra mindazt, amire szűksűge van, hogy bizalommal tudjon a jűvűbe tekinteni, mint Isten szeretett Ős megvűltott gyermeke.

Amikor

talűlkozunk Jűzussal, amikor megűrinti szű-vűnk, minden megvűltozik. Hit Őlta egy csapűsra megűrtűűk, hogy Isten egy lett kűzűűnk - Jűzus Krisztus Őlta. Lefizette bűneink bűntűsűt a kereszten, Ős feltűmadt! Jűzus Ő! Ez a tűny nem maradt rejtve Pűl előtt. Teljes szűvvel Őtadta Őletűt Urűnak, Ős csatlakozott a hű-vűkhűz, akik segű-tettűk Ős tűmogattűk őt Őj Őletűben. A korai keresztűnyek erű-tettűk Pűl hitűt, beszűltek neki Krisztusrű Ős az Ő szeretetűrűl, Ős sokűle Őton-műdon segű-tettek neki lűbra Őllni.

Reműnysűg Ős az egyhűz

A reműnysűgnek

jű alapja kell, hogy legyen, ha nem akarjuk, hogy elhalvűnyuljon vagy megszűnjűn. Munkűm sorűn talűlkozom asszonyokkal, akik a szűűs utűn el akarűk hagyni csecseműket, Ős ilyenkor Őjra Őjra szembe talűlom magam ezzel a fontos tűnyel. Nem elűg, hogy talűltak egy helyet, ahol beszűlgethetnek problűműkrű, vagy talűltak egy szeműlyt, akiben megbű-zhatnak. Erűs alapra van szűksűgűk, egy megfelelő tűrsra, aki szavakkal Ős tettekkal tűmogatnű őket. Valakire, aki segű-t nekik megtalűlni a szűksűges segű-tűget, Ős olyan helyet ajűnl fel nekik, ahol biztonságban vannak Ős gondoskodnak rűluk a bizonytalan helyzetekben.

Segű-teni

tudunk egy olyan asszonyon, aki megszűlte gyermekűt, Ős kűsűbb visszajűtt, hogy magűval vigye a babűt. Egy Ővvel kűsűbb Őgy szűt hozzűm: - Most műr van bűtorsűgom Ős bizalmam az Őlethez. Van reműnysűgem, Ős ma műr erű vagyok, erűebb, mint bűrmikor voltam.

Azoknak az

embereknek, akik Őjonnan jutottak hitre, műs keresztűnyekre van szűksűgűk, akik

saját hitben szerzett tapasztalataik által bátorítják az erősíteni őket. A reményesség a jövőbe tekint, de gyökerei a múltban az a jelenben vannak. A reményeséget meg kell tapasztalni, az az emberek társaságának jelleme a tapasztalatok által fejlődik. Mivel ismerjük Istent, az tapasztalataink vannak vele, képesek vagyunk felismerni szeretetét az gondoskodásait a mindennapi életünkben. Mindig támaszkodhatunk az-igazságra, még ha bizonytalannak látjuk is a jövőt.

Pál
 megtapasztalta ezt. Annyira és Jézus parancsára eljött hozzá, hogy gondoskodjék róla (ApCsel 9:10-19). Jézus Annyira és által tudatta a legyengült, fájdalommal kiegészítő, az megvakult Pállal, milyen nagy tervei vannak vele (ApCsel 22:12-16). Annyira és által Isten ajándékot adott Pálnak, betöltötte Őt Szentlelkével, az kiképezte Őt a szolgálatra. Pál cselekedte az volt, hogy Jézussal legyen, s ez lett munkájának hajtóereje. Ez a végzettség adott neki erőt ahhoz, hogy megálljon a legnehezebb tapasztalatok közepette is. Pál megalapozott reményességnek semmi az senki más, csak Jézus volt a központi pontjában. Bár Jézus világosan elmondta Pálnak, hogy sokat fog szenvedni az Ő nevétért (ApCsel 9:16), Pál mégsem utasította vissza az elhárítást. Inkább arra indította mindez, hogy másképpen kutassa Isten igazságát. Ezt írta: "Én De egyet cselekszem, azokat, amelyek hízott megett vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, cselegetnem igyekszem..." (Fil 3:14).

Ez az a Pál,
 akit ismerünk: boldog, reményteljes, képes elviselni a szenvedést, erős, teljesre, telve van a Szentlélek erejével. Egy olyan férfi, aki maradéktalanul az teljes szíjjel elképezte magát Istennek, az aki még ma is vigaszt az bizonyosságot tud adni nekünk szavai által: "Én reményességben állunk; a háborúban tőrök; a köznyelvi beszédben állhatatosak [legyetek]" (Róm 12:12)! Pál egy vezred tájékozódó szíjjel hozzánk. Ő, aki hájlaának zengett, má-galánra verve raboskodott, a legnagyobb nehézségek közepén is ezt vallotta: "Én Reményességem látnak az Istenben, hogy... lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak" (ApCsel 24:15).

A dicsőség,
 amit Jézussal való találkozással alakította benne azt az erős meggyőződést, hogy "Én most szenvedünk, nem hasonlítunk ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik" (Róm 8:18).

Á

Remény a mai napra

Egy kedves
 idős hölgy ezt mondta, mielőtt múttra vitték volna: - Nem félek ettől a múttól. Isten kezében vagyok, rábízom az egész életemet. Altatást kapok, az elalszom. Amikor felbredek, vagy az ipolán nő arcát látom majd, vagy Megváltás szerető arcát. Miért félnék hát?

Pál is tudta,

hogy Krisztusban biztonságban van. Reményteljes utazása itt, ezen a földön

életében végig az érte el csúcspontját, amikor ezt írta: "Mert én immár megilodoztam, és az én elképzeléseim

Ama

nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam:

Végezetül elvettem az igazság koronáját, melyet megad nekem az Úr ama

napon, az igazság; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik végigva

végig az ő megjelenését" (2Tim 4:6-8).

Pál is

egyértelműen annak a nagyszerű adventista himnuszának a tartalmával, ami minden

ma élő adventistának a mottója kellene, hogy legyen: "Időteljes reményes és lágy

szívünkben: remény az Úr adventjében!"

Á

Gabriele Stangl